

Meezingen in het Koorenhuis

De Israëlische pianist Shai Maestro had z'n handen nog net bóven de toetsen om zijn allereerste noten aan te slaan op het podium van het Koorenhuis vorige week vrijdag. Door een satanische speling van het lot ging achter in de zaal de deur open voor een laatkomer. Met een intens valse lange piep. Die op dat moment dubbel zo hard aankwam. Het publiek giechelde gegeneerd. Shai Maestro keek met een komisch verbijsterde blik

de zaal in. Van pianosterren als Keith Jarrett is bekend dat hij bij dergelijke ongemakken best kan besluiten om er compleet de brui aan te geven. Niet Shai Maestro. Die kroop terug in z'n concentratie en begon enkele seconden later aan een concert dat voor mij dé jazzbelevens van de week zou worden. Waarbij juist de naam van Jarrett je vaak door het hoofd speelde. Want ook elk van de composities van Maestro is een lange muzikale reis

waarin van alles gebeurt. Vaak beginnend met speelgoedachtige nootjes in de diskant. Uitpakkend tot meeslepende drama's van orkestrale sterkte, met onderweg een haast onmogelijk samengaan van een frenetiek ritme patroon links en bevlogen fantasieën rechts. Als in Jarretts befaamde soli in Keulen of Parijs. Maar bij Maestro blijft het iets aards houden: steeds duiken theemaatjes en melodielijnen op van een verademend warme lieflijkheid en romantiek. Op dat vrijdagconcert zelfs zó mooi dat zo'n door hem herhaalde lijn door iemand in het publiek werd opgepikt en meegeneuried. Er kwam zachte steun van anderen in de zaal. Even later gestimuleerd door Maestro zelf, die de nu in z'n geheel meezingende zaal met kleine handgebaren dirigeerde. En zelf tegen die melodielijn in verder

improviseerde. Met steeds een ideaal 'interplay' tussen hem, zijn bassist en zijn drummer (de weergaloze Ofri Nehemya). Om tranen van in je ogen te krijgen. "Ik heb tegenwoordig een Dutch management," liet Maestro weten in zijn dankwoordje, "dus ik denk dat we hier wel vaker zullen spelen". Graag.

Een blik door Patricia Wisse's weekagenda (www.livejazzinthehaague.com) doet je nog eens beseffen hoe internationaal de doordeweekse jazz in Den Haag is geworden. Dankzij – onder meer uiteraard – al die leerlingen van verre op het Koninklijk Conservatorium. Eerst brengt de onvermoeibare gitarist Daniel Nicholas (Amerikaan) in dat bovenzaaltje van Pavlov (21 oktober 16.00 uur) de Noord-Franse saxofonist Gael Horellou. Hij was hier al een paar maal te

horen dankzij de Haagse connecties die hij opbouwde via de jazzlessen van pianist Barry Harris alhier. Bebop is de basis van zijn muzikale taal, maar hij is altijd op zoek naar nieuwe wegen. Met een grote intensiteit in z'n spel. Op 24 oktober in Murphy's Law een sessie onder leiding van de jonge Spaanse saxofonist Miguel Sucasas. In de Regentenkamer op 25 oktober pianist S'yo Fang. Let op de samenstelling van diens octet: S'yo zelf uit Taiwan, zangeres Priscilla Nokoe uit Nederland, uit Zuid-Korea Yoojin Ko (fluit), uit Spanje Emilio Parrila (klarinet), uit Slovenië Albert Kereke (sax), uit België Dimitri Elegheert (gitaar), uit Italië Alessio Bruno (bas) en uit Duitsland Richie Struck (drums). Internationaler kan nauwelijks.

Bert Jansma